

нея лежалъ полусъблѣченъ мъртвецъ, който въ ржката си, на която имало малъкъ пръстенъ, така силно стискалъ нѣщо, що висѣло на шията му, че грабителкитеъ насигуръ сж били принудени да се оставятъ отъ наѣрението си — да му разключатъ ржката.

Пауна узнала пръстена си и, като извикала: „Танасе!“ паднала при трупа, лицето на който било залѣно съ кръвь и се непознавало. Но слѣдъ нѣколко минути Пауна дошла въ себе си и, обливайки се съ сълзи, взела да измива скжпото за нея лице. Тя видѣла, че двѣтѣ очи и носътъ били разсѣчени съ единъ ударъ, но тя забѣлѣжила сжщо, че продължавало да тече кръвь. Сега тя била увѣрена, че нейниятъ годеникъ е живъ. Тя побързала да му накваси устнитѣ и да прѣвѣрже раната му съ кърпа. Тукъ той въздъхналъ и, чувайки името си, захваналъ да граби съ ржка въздуха и хваналъ Пауниното лице.

„Драга Пауно! глухо зашепналъ той: остави ме да умра; азъ съмъ слѣпъ и никому не съмъ потрѣбенъ на този свѣтъ!“

— „Не, не! извикала Пауна: ти си мой годеникъ и, ако бжде угодно Богу, скоро ще бждешъ и мой мжжъ. А сега бжди спокоенъ и не се вълнувай!“

Много недѣли се минали слѣдъ това утро, и прѣзъ всичко това врѣме Пауна денѣ и ноцѣ стояла при постелята на Танаса и безъ умора му прислужвала.

Въ единъ прѣкрасенъ день по пжтя за село вървѣли двама пжтника: слѣпецъ въ войнишки шинелъ и съ орденъ на гърди и дѣвица, водейки го грижливо и радостно говорейки на срѣщанитѣ пжтници:

„Ето моя годеникъ! той — герой! Погледнете, какъвъ почетенъ знакъ има на гърди си!“

— „И на лицето си!“ съ въздишка прибавялъ Танасъ.

Никога не е ставала въ село такава многолюдна свадба! Отъ близкитѣ и далечни мѣста се стичали хора отъ съжаление къмъ хубава Пауна, която се женѣла за слѣпецъ. Ала тя на всички се усмихвала и думала:

„Азъ се гордѣя, че имамъ мжжъ — герой! Слава Богу, азъ съмъ силна и мога да работя за двама!“

Прѣвелъ : Х. Г.